

For
girls only!

Hetty van Aar

Eline in love

Manteau

© 2015 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.manteau.be
info@manteau.be

www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Huijben
Omslagillustratie: Cécile Hudrisier
Vormgeving binnenwerk: Aldus

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 25832 9
D/2015/0034/169
NUR 283

Eline nam haar gitaar uit de hoes en trok een stoel bij. ‘Begin maar vast’, had meneer Mertens gezegd, toen hij haastig het lokaal uit liep. Zou het met de nieuwe te maken hebben, vroeg Eline zich af. Vorige week was Noa voor het laatst op les geweest omdat ze ging verhuizen. Een jongen zou haar plaats innemen, maar meer wist Eline er ook niet van. Spannend was het wel. Als je iemand echt niet leuk vond, was het vervelend om samen les te krijgen. Eline zette haar vingers op de snaren en sloeg een akkoord aan. De deur ging open. Meneer Mertens kwam binnen. Achter hem liep een jongen. ‘Dit is Eline’, wees de gitaarleraar naar haar. ‘En dit is Florian. Jullie hebben ongeveer hetzelfde niveau, dat komt dus mooi van pas bij het samenspel.’ De jongen mompelde iets onverstaanbaars naar Eline en greep zijn gitaar vast alsof het een reddingsboei was. ‘Hoi’, mompelde Eline. Ze kreeg meteen een rood hoofd. ‘Laat jij eerst eens wat horen’, zei meneer Mertens tegen Florian. De jongen zette zijn muziekboek op de standaard

en begon te spelen. Meteen maakte hij een fout. Hij stopte, begon opnieuw en maakte weer dezelfde fout. Hij zuchtte, waardoor de bladmuziek ritselde, en sloeg zijn ogen neer.

Meneer Mertens sprak hem moed in. 'Kijk eerst even naar je bladmuziek, concentreer je en begin dan rustig aan opnieuw.' Nu lukte het. De klanken van een zomers liedje dwarrelden door het muzieklokaal. Het klonk goed, dacht Eline. Zo onopvallend mogelijk keek ze zijn kant uit. Hij merkte het niet, dat gaf haar alle tijd om hem eens goed te bekijken. Knap was hij niet. Lelijk ook niet. Eigenlijk was hij heel gewoon, heel onopvallend zelfs. Als ze hem op straat tegenkwam, zou ze hem meteen vergeten. Of toch niet? Er was iets aan hem. Maar wat? Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Opeens wist ze het: het waren zijn ogen. Hij had zulke droevige ogen. Ze kreeg het er koud van. Toch kon ze haar ogen niet lostrekken van zijn verdrietige blik. Hij staaarde strak naar de bladmuziek, maar het melodietje was te vrolijk voor zijn ogen. De schaduw van zijn wimpers tekende donkere rouwrandjes onder zijn ogen.

Waarom keek hij zo droevig?

'Eline.' Ze schrok op toen ze haar naam hoorde.

Meneer Mertens wilde dat zij ook een stukje speelde.

'Ik ben nog niet zo goed als jij, hoor', zei ze snel. Veel te haastig raffelde ze het liedje af dat ze laatst geleerd had.

'Dat heb ik wel eens beter gehoord', bromde meneer Mertens. Dat kan wel zijn, dacht Eline, maar toen zat Florian er niet bij. Hij zag er dan wel onopvallend

uit, maar intussen had hij toch zoveel indruk op haar gemaakt dat ze uit haar doen was. Meneer Mertens ging verder met de les. Hij besteedde wat extra aandacht aan Florian, omdat die vandaag voor het eerst erbij was. Dat gaf Eline de kans om onbespied naar de nieuwe jongen te kijken. Die bruine krulletjes achter zijn oren vond ze wel leuk. Ze stonden zo vrolijk, maar ze pasten niet bij die droevige ogen. Rondom zijn neus ontdekte ze een paar grappige zomersproetjes. Hoe langer ze keek, hoe leuker hij leek. Ze was er zelf verbaasd over. Was ze te snel geweest met haar mening? Soms moest je twee keer kijken voor je zag hoe mooi iets was. Bij Florian moest ze misschien nog veel vaker kijken om zijn leuke kanten te ontdekken. Nu pas zag ze dat hij mooie, lange vingers had die lenig met de snaren speelden. Ze moest er steeds opnieuw naar kijken. En naar zijn ogen. Zelfs als zijn mond een glimlach vormde bleven zijn ogen treuren. Er was iets met hem. Maar wat? Tijd om erover na te denken kreeg ze niet. Meneer Mertens kwam met een nieuw lied voor volgende week: *Teardrops on my guitar* van Taylor Swift. Als ze dat thuis goed oefenden konden ze volgende week misschien een stukje samenspelen. Goed idee, vond Eline. Voor het eerst keek Florian haar aan. Hij knikte verlegen.

Toen Eline thuiskwam rook het aangebrand. Mama was met het eten bezig. 'Leg jij even twee placemats op tafel?' vroeg ze. 'We gaan zo eten.'
'Zo vroeg al?' riep Eline uit.

‘Ik heb straks nog een overleg met de nieuwe verkoopmanager’, antwoordde mama. ‘En zo vroeg is het ook niet meer, hooguit een halfuurtje eerder dan normaal. Je hebt vast wel trek.’

‘Het ruikt aangebrand’, vond Eline.

‘De schnitzel ging wat hard’, zei mama. ‘Er zit een knapperig randje aan.’

Eline keek naar het zwartgeblakerde vlees.

‘Knapperig? Het vlees is gewoon verbrand.’

‘Eline, doe niet zo moeilijk’, zuchtte mama. ‘Die zwarte randjes kun je erafsnijden als je ze niet lust.’

Dat deed Eline. Nog voor ze een hap had geproefd, sneed ze de zwarte randjes van het vlees. Haar moeder deed eerst nog of er niets aan de hand was en prikte een zwart stuk vlees aan haar vork. Maar al gauw sneed ze zelf ook de randjes eraf. ‘Sorry, het is toch een beetje aangebrand.’

Eline kreeg medelijden met haar moeder. ‘Het middelste stukje is nog goed.’

Ze aten in een recordtempo. ‘Ruim jij af?’ vroeg mama. ‘Ik moet me nog even omkleden.’

Omkleden? dacht Eline toen ze haar moeder een halfuur later terugzag. Dit was niet omkleden, dit was de grote metamorfose. Mama had haar haren gekruld, een nieuwe oogschaduw op en haar wimpers van een dikke laag mascara voorzien. Zelfs toen ze weg was bleef de geur van haar parfum nog lang in de kamer hangen. Overleg met de verkoopmanager? Eline geloofde er weinig van. Het leek erop dat mama weer verliefd was. Help!

Om half elf hoorde Eline de sleutel in het slot van de

voordeur. Ze zat stilletjes op de bank in het schijnsel van een schemerlampje. Mama neuriede zachtjes in de gang, maar toen ze de kamerdeur opende schrok ze zichtbaar. 'Ben je nog wakker? Je had al lang in bed moeten liggen!'

Eline stond op. 'Ik heb op jou gewacht. Maar nu ga ik slapen. Welterusten.' Ze had genoeg gezien. Mama was weer eens verliefd, dat was wel duidelijk. Zoals ze zich gedroeg, zoals ze keek, zoals ze zich optuttede... Die nieuwe verkoopmanager was gewoon een smoes. Of misschien was hij wel echt haar nieuwe verkoopmanager, dat kon ook nog. Maar verliefd was ze. Eline trok het dekbed over zich heen en draaide zich op haar zij. Leuk was het nooit, als mama verliefd was. Dan deed ze zo anders. Soms leken de rollen wel omgedraaid. Dan stelde mama zich aan als een verliefde puber en gedroeg Eline zich nogal volwassen. Dat hoorde toch niet? Gelukkig woonde papa lekker dichtbij. Als ze het echt niet uithield bij mama kon ze altijd nog bij papa gaan wonen. Ze gaapte. Ze was veel te laat opgebleven, dat wist ze zelf ook wel. Maar mama moest beter weten. Ze moest gewoon op tijd thuiskomen. Later, als ze zelf kinderen had, zou ze echt niet zo raar doen, dacht Eline. Dan zou ze haar kinderen echt niet alleen thuislaten, dat wist ze zeker. En scheiden zou ze nooit doen, nooit van haar leven. Maar dat had mama zelf misschien ook wel gedacht. Eline sloot haar ogen en zag de trouwfoto van haar ouders voor zich. Daarop zagen ze er zo gelukkig uit. En zoals ze naar elkaar keken, je kon wel zien dat ze tot over hun oren

verliefd waren op elkaar. En mama was zo mooi in die prachtige bruidsjurk met die romantische, kanten sluier. Nee, toen mama trouwde dacht ze ook: ik ga nooit scheiden. Maar soms liep het anders dan je van plan was. Soms ging het verkeerd.

Eline draaide zich op haar rug. Wat zou er bij Florian verkeerd zijn gegaan? Hij keek niet zo verdrietig omdat hij zweetvoeten had. Er was meer aan de hand. Maar wat? Ze sloot haar ogen en zag hem voor zich, het hoofd gebogen over zijn gitaar. Zou hij nog wakker zijn? Nee, natuurlijk niet, het was al veel te laat. Maar als je verdrietig was kon je soms niet slapen. Misschien lag hij nu ook in zijn bed na te denken.

Mama kwam de trap op. Eline hoorde haar praten door de telefoon. Haar stem klonk anders, ze lachte ook anders. Het was overduidelijk dat ze verliefd was. Dan wilde je elkaar horen, of elkaar zien. En als je niet bij elkaar was, dan dacht je aan elkaar. Eline schrok van die laatste gedachte. Zij werd toch niet verliefd op Florian? Haar hoofd schuurde over het kussen toen ze nee schudde. Ze was niet verliefd. Ze vroeg zich alleen af waarom Florian zo'n droevige ogen had. Dat was alles.

Eline droomde. Het was een rare droom. Ze droomde dat ze over de stoep liep en dat er een vrachtwagen aankwam. De vrachtwagen reed achteruit de stoep op en liet een waarschuwingssignaal horen: bliep bliep bliep! In haar droom ging Eline opzij om plaats te maken voor de grote vrachtwagen. Maar die bleef

maar seinen: bliep bliep bliep! Wat raar. Er was ruimte genoeg, maar die vrachtwagen bleef maar bliepen.

‘Eline! Kom eens uit je bed!’ Het boze hoofd van mama keek om de hoek van de deur. ‘Je wekker staat al wel tien minuten te bliepen.’

Eline schoot overeind. Die vrachtwagen was er nog steeds. Met een schok ontdekte ze dat het haar wekker was. Ze moest zich haasten, en daar had ze een vreselijke hekel aan. Als ze net wakker werd kon ze zich niet haasten, dan kon ze helemaal niets. Niets, dat was misschien een beetje overdreven. Maar ze was geen ochtendmens. Dat had ze ontdekt door de vragen die Ellen altijd bedacht voor hun slaapfeestjes. Een ochtendmens zet onmiddellijk de wekker uit, springt vrolijk uit bed, neemt een uitgebreid ontbijt en gaat voor dag en dauw naar de zonsopgang kijken. Ochtendmensen gaan op tijd slapen en worden ook zonder wekker weer op tijd wakker. Avondmensen hebben moeite met opstaan. Het liefst zouden ze hun wekker achter het behang plakken. Ze komen pas langzaam op gang. ’s Morgens hebben ze moeite met de meest simpele dingen en hun beste ideeën krijgen ze pas ’s avonds. Dan worden ze vaak creatief.

Eline trok een trui over haar hoofd. Voor de spiegel haalde ze een borstel door haar haren. Wat was dat voor een wit dingetje, daar aan de zijkant van haar trui? Was dat een etiketje? Ja, dat moest wel, want de naden van haar schouders zaten ook aan de buitenkant, zag ze. Snel trok ze de trui uit, draaide

hem om en trok hem opnieuw aan. Haar haren vonkten en schoten recht omhoog. Ze waren statisch. Ook dat nog. Gelukkig stond haar schooltas klaar. Op haar fiets stopte ze het laatste stukje brood in haar mond. Na twee straten werd ze langzaam wakker. Ze keek om zich heen. Waar zou Florian eigenlijk wonen? Ze had geen idee. Misschien fietste hij haar elke morgen voorbij, zonder dat ze het ooit beseft had. Ze keek opnieuw om zich heen, maar nu met heel andere ogen. Mijn haar! dacht ze opeens. Haar haar zat zo stom, hij moest haar nu maar niet zien. In de verte zwaaide Emma. Ze stond al te wachten en samen reden ze verder. Eline werd er wat rustiger van. Emma vertelde gezellig over ontbijten met Mimauw. Er was nog maar een plakje ham over. Terwijl Emma en haar zus Maartje over dat laatste plakje ham kibbelden ging Mimauw ermee vandoor. 'Je had dat kattenbeest moeten zien', gierde Emma. 'Hij vloog voorbij met die plak ham wapperend in zijn bek.'

Eline zag het voor zich en schaterde het uit. Mimauw was best grappig. Ze zou zelf ook wel zo'n lief poezenbeest willen, maar dat kon niet. Ze woonde de ene week bij papa en de andere week bij mama. Dat kon je zo'n dier niet aandoen. En een kind wel? Heel even voelde ze zich verdrietig, maar dat ging snel weer over. Eerst woonde ze altijd bij mama en was ze alleen in de weekends bij papa. Zoals het nu was, was het goed. Kato kwam erbij en opnieuw vertelde Emma het verhaal van Mimauw en de ham. 'Wat?' riep Kato met grote ogen. 'Ging Mimauw er met de

ham vandoor?’ Ze begon te lachen tot de tranen over haar wangen rolden.

‘Wat is er met jullie aan de hand?’ vroeg Yelien, die samen met Ellen op de hoek van de straat stond te wachten.

‘Mimauw ging er met de ham vandoor,’ hikte Kato, ‘Mimauw de vliegende kater. Zie je het voor je?’

Emma probeerde het verhaal opnieuw te vertellen, maar deze keer kwam ze niet meer uit haar woorden door het lachen. Yelien en Ellen lachten mee zonder precies te weten waarom. Maar dat deed er niet eens meer toe.

In de pauze waren ze Mimauw allang vergeten. Ze stonden dicht bij elkaar op hun vaste plekje. Kato had chocoladekoekjes gebakken en deelde ze uit. Eline keek ernaar. De koekjes roken zalig. Ze stak haar hand uit, maar bedacht zich. Nee, toch maar niet. Ze kreeg zo snel puistjes als ze chocola at. Met een beetje pech zat ze volgende week woensdag met een dikke, vette puist op gitaarles. Brrr, ze mocht er niet aan denken.

‘Pak dan’, drong Kato aan.

Eline trok haar hand terug. ‘Ik krijg zo gauw puistjes als ik chocola eet.’

Kato maakte er geen probleem van. ‘Dan heb ik er twee.’

‘Dat kun jij doen’, zei Eline. ‘Jij hebt nooit puistjes.’

Terwijl haar vriendinnen aan hun chocolade knabbelden dacht Eline aan haar gitaarles. Straks, als ze thuiskwam, ging ze meteen oefenen. *Teardrops on my guitar*, oftewel: tranen op mijn gitaar. Het was wel

een treurige titel. Die paste wel bij de droevige ogen van Florian.

Emma stootte haar aan. 'Starende ogen zijn verliefd', zei ze plagerig.

Eline trok haar gezicht glad, maar voelde dat ze toch een kleur kreeg. 'Ik ben niet verliefd.'

Yelien keek haar onderzoekend aan. 'Waarom bloos je dan?'

Eline drukte haar handen tegen haar wangen. 'Is dat zo? Dat is dan toeval.'

'Toeval bestaat niet', zei Yelien. 'Volgens mij ben je echt verliefd. Vertel eens.'

Eline schudde wild haar hoofd heen en weer. 'Echt niet! Hoe kom je erbij? Ik ken hem niet eens. Ik heb hem pas één keer gezien.'

Opeens waren alle ogen op haar gericht.

'Zie je wel,' zei Emma, 'ik wist het wel. Vertel eens.'

'Ja, vertel eens', drong Yelien aan. 'Wij willen alles weten.'

'Ik ben niet verliefd', hield Eline vol. 'En er valt ook niets te vertellen.'

'Maar wie heb je dan pas één keer gezien?' wilde Ellen weten.

'Florian.' Eline schrok zelf van haar antwoord. Het was per ongeluk uit haar mond gekomen. Nu had ze zijn naam genoemd. Haar wangen gloeiden.

'Florian', zei Emma langzaam. 'Wat een mooie naam, heel romantisch.'

'Is hij knap?' vroeg Yelien.

'Hij is niet knap', zei Eline geïrriteerd. 'En ik ben niet verliefd.'

'Maar je vindt hem wel bijzonder,' stelde Emma vast,

‘anders zou je nu niet aan hem denken.’

‘Misschien ben je verliefd, maar weet je het zelf nog niet’, bedacht Kato opeens. ‘Dat kan toch?’ Dat laatste klonk ietwat onzeker. Kato wist meer van chocolade af dan van de liefde.

Zou dat kunnen? vroeg Eline zich af. Ze haalde haar schouders op en keek haar vriendinnen aan. ‘Ik weet het niet, ik weet het echt niet. Hoe weet je of je verliefd bent? En ik heb hem pas één keer gezien, dan kan ik toch niet meteen verliefd zijn?’

‘Dat noemen ze liefde op het eerste gezicht’, zei Emma met een glimlach. ‘Dat vind ik helemaal superromantisch, liefde op het eerste gezicht.’

‘Is hij ook verliefd op jou?’ wilde Ellen weten.

Het werd opeens heel stil. De vriendinnen hielden hun adem in en keken naar Eline. Zij schudde langzaam haar hoofd. Daarna bestudeerde ze haar nagels. Toen ze weer opkeek, waren nog steeds alle ogen op haar gericht. ‘Ik moet alsmaar aan hem denken omdat hij zo verdrietig kijkt.’

Ze werd gered door de bel.

Gelukkig hadden ze tekenen. Twee lessen achter elkaar. Tekenend was toch wel haar lievelingsvak, dacht Eline. Ze kon het best goed. Dat moest ook wel als ze later modeontwerpster wilde worden.

Haar telefoon trilde in haar broekzak. Ze schrok ervan. Snel keek ze om zich heen. Meneer van Riel had niets gemerkt. Gelukkig had ze het geluid uitstaan. En gelukkig was meneer van Riel niet zo streng. Bij andere leerkrachten mocht je je telefoon niet eens aan laten staan.

Eline draaide de klas haar rug toe en keek op het scherm. Er was een bericht op haar For Girls Only-groepsapp binnengekomen. Ze las de tekst:

Yelien
Mooie naam, Florian.
Hoe ziet hij er eigenlijk uit?

Ellen
Ja, vertel!
Daar heb je nog niets over gezegd.

Eline
Hij heeft bruine haren met
kleine krulletjes achter zijn oren.

Yelien
Dat klinkt lief 😊

Eline
Hij heeft zomersproetjes rond zijn neus.

Ellen
Dat klinkt helemaal schattig.

Emma
Pas toch op met die telefoons!
Straks pakt meneer van Riel ze nog af.

Geschrokken keek Eline over haar schouder. Meneer van Riel stond over de tafel van Charlotte gebogen. Snel tikte Eline haar bericht in.

Eline

Meneer van Riel ziet niets.
Charlotte eist weer eens alle aandacht op.

Emma

Ik zou maar oppassen.

Yelien

Dat doen we.
Maar ik was zo benieuwd naar Florian.

Ellen

Ik ook.
Volgens mij is Eline verliefd.

Yelien

Eline in love!
Daar zou je een boek over kunnen
schrijven.

Eline

Als je dat maar laat.
Bovendien ben ik niet verliefd.
Jullie hebben te veel fantasie.

Yelien

En jij bent tamelijk romantisch.

Eline

Wie?
Ik?
Hoe kom je erbij!
Ik ben hele...

Vanuit haar ooghoek zag Eline iemand naderen. Meneer van Riel? Ze wilde snel haar telefoon in haar broekzak stoppen. Mis. Met veel gekletter viel het toestel op de grond. 'Sorry', mompelde Eline, terwijl ze zich bukte om haar toestel op te rapen. 'Mijn telefoon viel uit mijn broekzak.' Toen ze overeind kwam keek ze in het bezorgde gezicht van Emma. 'Ik dacht even dat je meneer van Riel was', zei Eline opgelucht.

